ISSN 0132-4462.
№ 2 1996

Перець

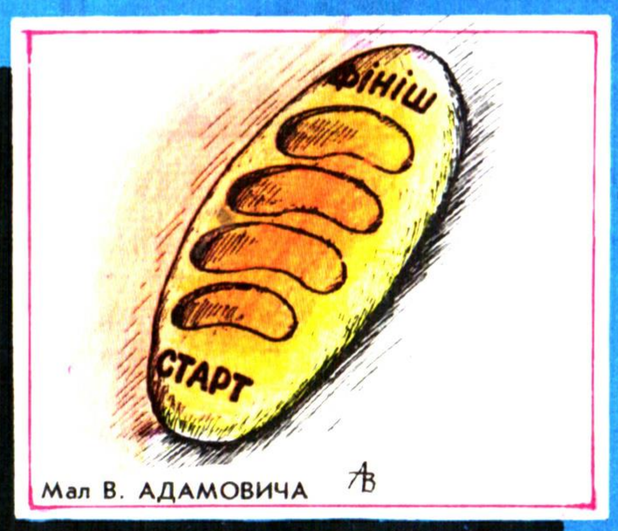

Мал В. АДАМОВИЧА

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ Все минає, все кінчається... Та найшвидше закінчуються гроші.

Олександр СУХОМЛИН.

Мал В. АДАМОВИЧА

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ А хто буде відповідати за наших відповідальних працівників!

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал В. АДАМОВИЧА

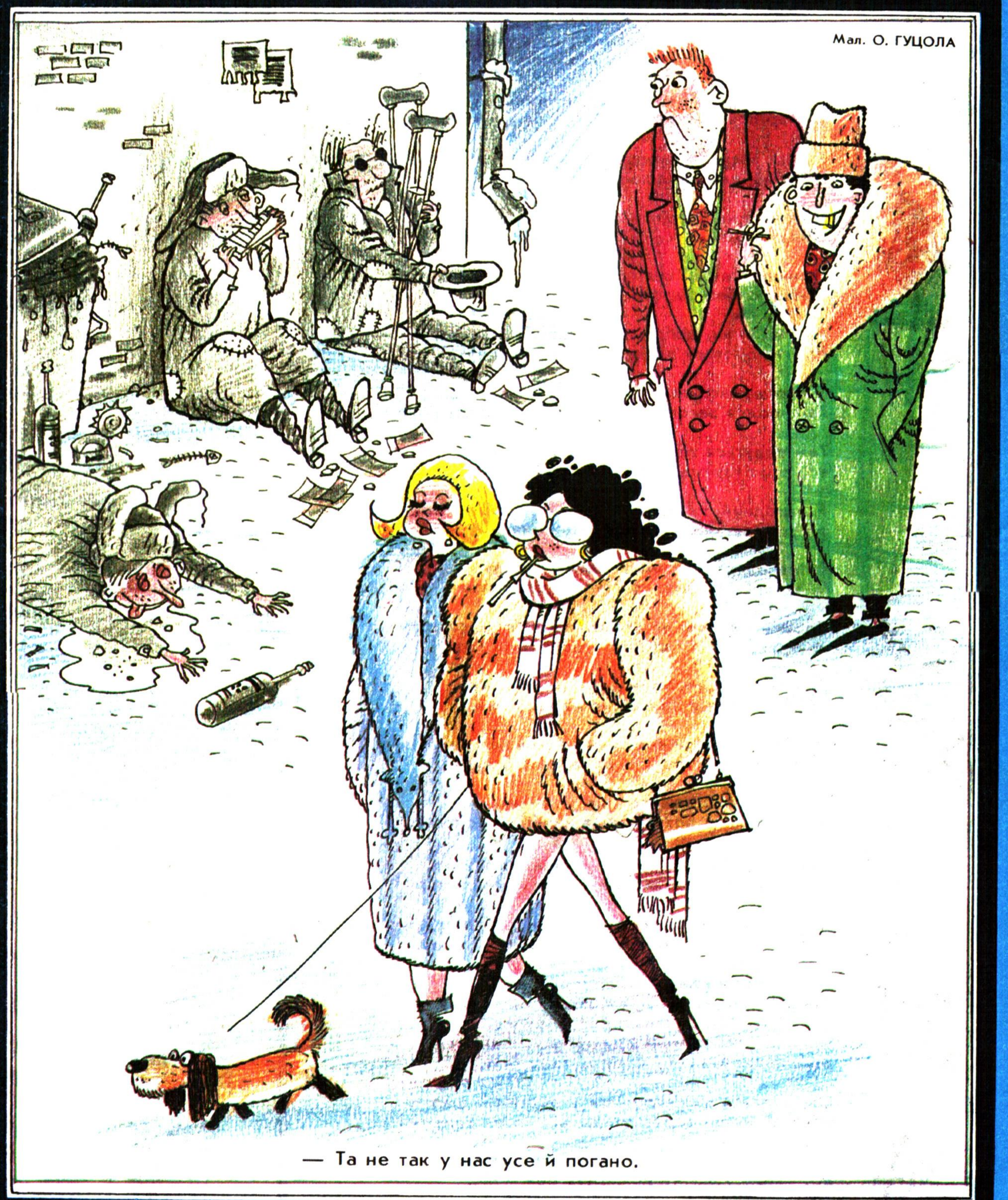

Мал. О. ГУЦОЛА

— Та не так у нас усе й погано.

СПІВОМОВКИ

Ось так тобі й на —
У парламенті війна.
Праві лівих, ліві правих
Вчать, як дати лад в державі.

В хаті знову крик і лайка,
Й гомін біля хати,—
Як на всіх в сім'ї фуфайку
Приватизувати.

Через те дітей нема,
Й невесела хатка,
Що в компартії Хома,
А я — демократка.

В мого милого машина —
Вісім гайок, одна шина.
Одна фара, верх іржавий,
Зате «тачка» із Варшави.

А на іспитах у вуз
Наш Михайло знов загруз,
Бо купони, що були,
За конкурсом не пройшли.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

Анатолій БОРТНЯК

ОЙ, ПІДУ Я В ДЕПУТАТИ...

(Коломийки)

Ой, піду я в депутати до тієї Ради,
де не стільки демократи, скільки демокради.

Там дають автомашини ще й нові квартири.
А тому я передумав йти у рекетири.

Припадає депутатам по мішку зарплати.
Нащо йти у рекетири? Ліпше — в депутати.

Рекетир крадеться нишком, наче звір в загоні.
Депутат, якщо і злодій, все одно — в законі.

Не страшна прокуратура, не лякають грати...
Ти народний, я народний — оба депутати.

Я народний, ти народний. Вийшли ми з народу.
Не повернемось до нього ні в яку погоду!

Назовуся кандидатом, усміхнусь до люду.
Оберуть мене, то й їх я оббирати буду!

Запишуся в ліві сили, кину прямо в маси:
«Обіцяю безкоштовні ліверні ковбаси!»

Ах, які ж ви, добрі люди, справді, шалапути!
Розігнали стару владу, щоб її ж вернути.

У парламентському залі тісно, наче в лавці.
Там щодня закони давлять, бо — законодавці.

Там ведуться теревені на потребу вічну —
все розв'язують проблему екоанемічну.

Я народний, ти народний — в більшовицькій суті,
до московського кілочка, мов бички, припнуті.

Ти народну, я народну маємо посаду.
Ні на крок вперед не ступим, бо Москва — позаду!

Зрозумів я, чом не стало горобців в леваді:
постріляли їх з гармати у Верховній Раді.

Депутат до депутатки потайки моргає:
не консенсус, а консексус на увазі має.

Ех, дорвусь до мікрофона — мовлю слово усне,
аж від заздрості в сусіда телевізор лусне.

Не біда, якщо замало слів у лексиконі:
тут найбільше безязиким плещуть у долоні.

Ось один дурниці меле — надимає жовна...
Навіть Елла-людоїдка більше красномовна.

Хтось там плакав на «розминці», добивався знову,
щоб від когось захистити материнську мову.

Інший, рускоязикатий, впавши у нестяму,
язиком офіціальним теж згадав про маму.

Пропозицію реальну в мікрофон підкину —
офіційною вважати мову матерщинну.

Ой, кортить мені пролізти у державні ферти,
між оті жерці верховні, що від слова «жерти».

Поспішу я в депутати — у життя казенне.
Бо інакше Україну дожеруть без мене.

Тож, накидавши програми основні пунктири,
поспішу я в депутати, а не в рекетири.

Ой, піду я в депутати, піду в депутати...
Може, вдасться весь парламент приватизувати?

Мал. О. КОХАНА

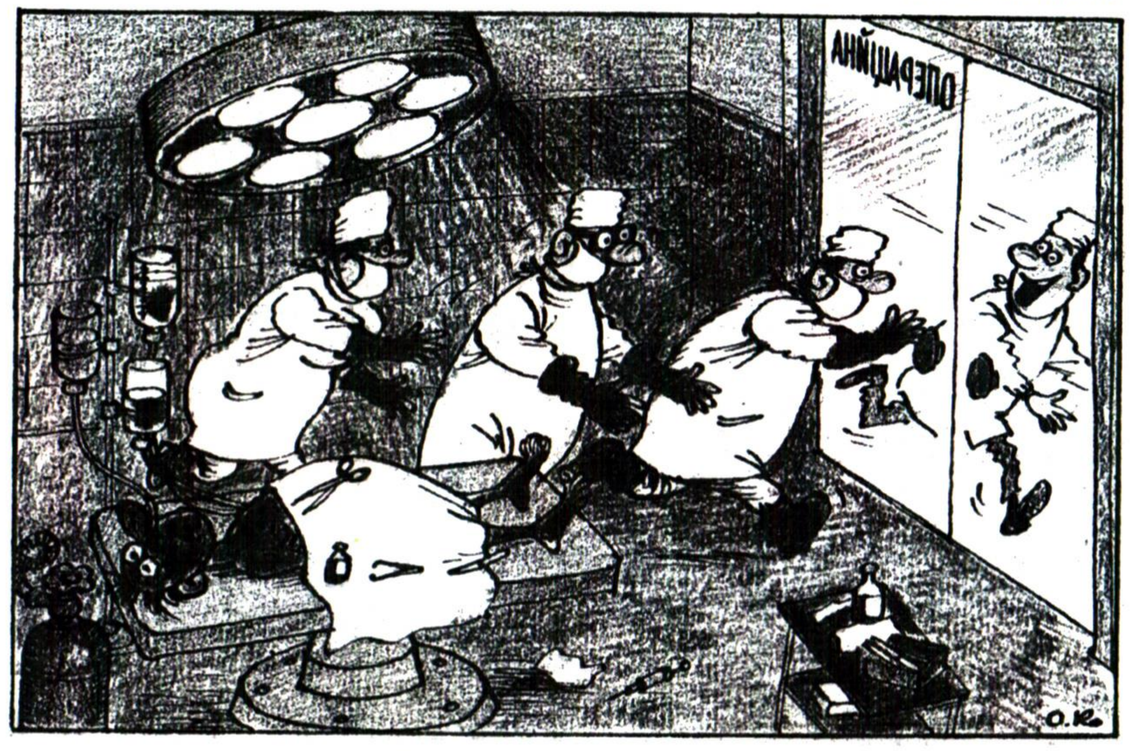

— Зарплату привезли!!!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

ГОВОРЯТЬ ВЕЛИКІ І МУДРІ

— *Сім п'ятниць на тижні.*
ДЕФО.

— *Гра варта свічок.*
ЯБЛОЧКОВ.

— *Собаче життя!*
ПАВЛОВ.

— *Мені все до лампочки!*
ЕДІСОН.

— *Яблуко від яблуньки далеко не падає.*
НЬЮТОН.

— *Гроші на бочку!*
ДІОГЕН.

— *Читайте між рядками.*
ЕЗОП.

— *Евріка! Є гаряча вода!*
АРХІМЕД.

— *Ворон і лисиць багато, а сиру мало.*
КРИЛОВ.

— *Не розповідайте мені казок!*
АНДЕРСЕН.

— *Я вас наскрізь бачу!*
РЕНТГЕН.

Великих і мудрих слухав
Данило КАРМІНСЬКИЙ.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Шокової терапії не вийшло... Вийшли... шокові ціни.*

● *Зробити помилку не важко... Важче її виправдати...*

● *Одні від кохання вмирають... Інші — стають філософами...*

● *Щоб стати письменником — потрібен талант... Щоб стати політиком — достатньо вийти на площу.*

Олександр СУХОМЛИН.
м. Херсон.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— З чоловіком розлучилася, а посваритися хочеться...

Півметро і заповіт Махаріші

Усім нам чогось бракує, всі ми чогось не маємо. Але буває якась особлива відсутність чогось, вражаюча, так би мовити, недостатність. Приміром, київська телереклама твердить, що над якоюсь комерційною конторою не має влади час. Уявиш — волосся стає дротом. Добре, хоч податкова інспекція відвертає занепад всесвіту. Але навіть вона не може зарадити львів'янам, яким пронизливо бракує міського комунального транспорту.

Свого часу в центрі Галичини взялися споруджувати так званий підземний трамвай — щось на зразок метро, тільки менше, мабуть, півметро. А мо', й чверть. Але тут якраз розпалася імперія, і в місті знайшлося чимало мудрагелів, які, як личить справжнім полум'яним більшовикам, відкинули геть усе, пов'язане зі старим режимом. Затаврували і підземку — як комуністичну авантюру, від якої край зазнає біди.

Вдалося уникнути цього лиха, тобто закрили будівництво. Але раптом з'ясувалося, що у Львові важко сісти в тролейбус і висісти з трамвая. Про автобус окрема мова, а точніше — ще гірше. Однак, як мовиться, поїзд пішов, а підземний трамвай у цьому тисячолітті вже не рушить, позаяк нема тітіміті. Цим останнім незугарним словом у давнину несерйозні люди називали фінанси.

Провал з підземкою, ясна річ, не зможе спинити життя у Львові. Місцевий автобусний завод почав потроху випускати тролейбуси. І, свідчать фахівці, вони міцні, зручні, маневрені. Радій, душе! Однак у місцевій казні поганувато знову ж таки з тітіміті, а без цього — ніхто нічого не дасть. Кілька машин купили, але місткі красені не розв'язують проблеми.

Між іншим, під гаслами повної перемоги у галузі комунального транспорту відбувалися останні вибори львівського голови, або мера міста, керівника міської адміністрації, голови міськвиконкому, або як вам заманеться. Зрештою, цим багатоголовим достойником став в одній особі Василь Куйбіда — правдолюбець, поет, народний співчутливець.

Колесо, щоправда, не транспортне, завертілося з новою нечуваною силою і швидкістю. Рік тому депутати міськради, по завзятих дебатах, визнали проблему розвитку міського транспорту за пріоритетний напрям діяльності виконкому. Намічено було закупити 55 тролейбусів, 6 трамваїв і на 300 тисяч доларів — запчастин.

Жаль, але що поробиш: валюти не знайшлося ні шеляга, трамвая не куплено жодного... Коротше, як говорив пан Сакаука, підсумки накреслень перекреслюють наслідки. Однак не буду наполягати: може, навпаки — наслідки накреслень перекреслюють підсумки. Хоча можливості якісь, здається, і були.

Принаймні, так вважає директор МКП «Львівелектротранс», міський депутат Микола Оверко.

Пан Микола розповідає, що джерелом валютних надходжень для потреб електротранспорту повинна була стати німецька фірма «Орбіт-Мафіде», з якою міським начальством було укладено угоду щодо готелю «Брістоль». В обмін на свої готельні інтереси німці мали на 200 тисяч марок постачити запасні частини для трамваїв та тролейбусів.

Не будемо вдаватися в деталі угоди і перебігу її виконання. Процитуємо лишень одного ділового листа німців до відповідального працівника міськвиконкому пана Качура: «..адвокатура... нагадує... Вам.., що у відповідності з побажанням Львівської міської адміністрації фірмою «Орбіт» придбані на заводах «Шкода» в Чехії запасні частини трамваїв та тролейбусів. Загальна вартість замовлення перевищує суму 200 000 ДМ. Наш клієнт зазнає втрат за простій контейнера і зберігання вантажу. Прохання терміново повідомити точні транспортні реквізити станції призначення вантажу, адресу та ім'я одержувача.., повідомте про готовність міської адміністрації виконати двосторонній договір».

Дивно, але на цей крик душі фірма відповіді не одержала. Натомість справа буде розглядатися у Віденському арбітражному суді.

Сумна картина, чи не правда? Після імперської зловорожої підземки такі закордонні авантюри в надземках... Але щоб читачеві не було сумно, повідомлю, що львів'яни прихитряються якось їздити. Є серед них навіть «зайці». Приміром, недавно впіймали Б. Голотка, який безплатно їздив за посвідченням спортивного судді республіканської категорії із стрибків на батуті. А Л. Третякова мала як пільгу посвідчення Ведичного університету Махаріші.

І не дивно — всім нам чогось бракує: одним здорового глузду, іншим гудзиків, а он тим — совісті. Особисто ж я і ще мільйон львів'ян дуже переймаємося браком громадського транспорту у рідному місті.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— За таку суму я передбачаю тільки погане майбутнє!

Мал. О ГУЦОЛА

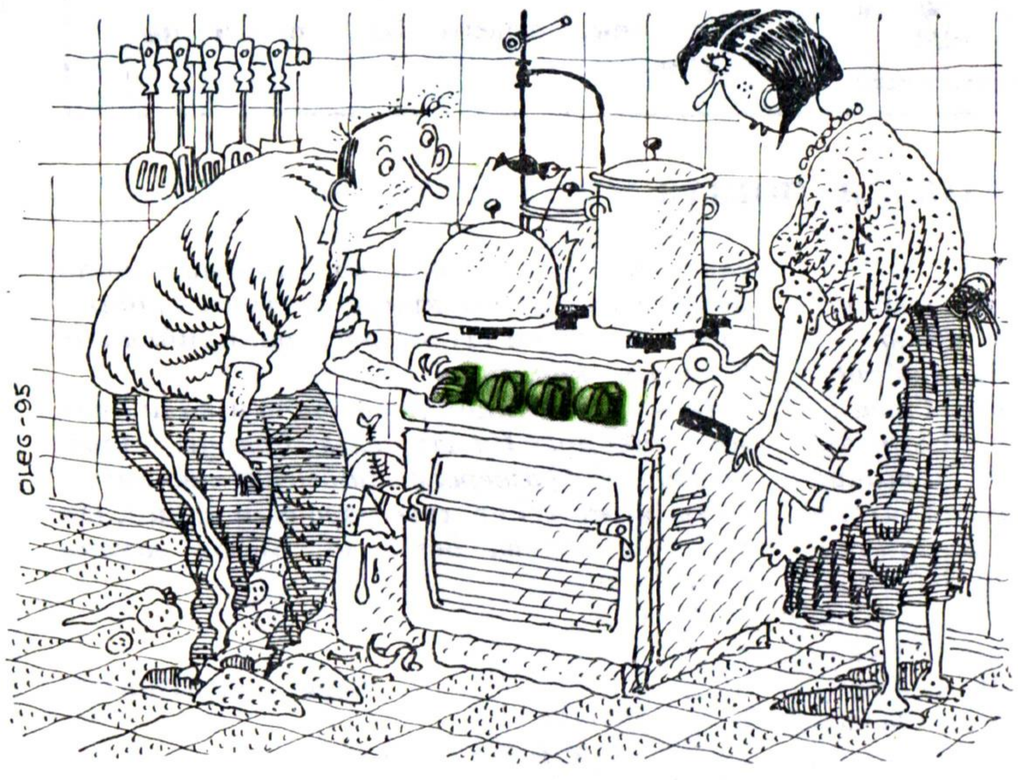

— Хай йому біс! Як тільки стягнувся на газову плиту, так і газу не стало...

Описки самописки

БРАВОЗАХИСНИК.
ДИМОБУДІВНИЙ КОМБІНАТ.
ЗАРОБІДНА ПЛАТА.
ІСТЕРИЧНА ПОДІЯ.
КУМУНАЛЬНА ПОСЛУГА.
ПШИКАРНИЙ ДІМ.
РОЗБИШАВКА.
ФАТОМОДЕЛЬ.
ХВОСТУН.
ШУМПАНСЬКЕ.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Розумітн треба

Гумореска

— Привіт, Саньок!

— Вибачте, я не зрозумів, ви до мене звертаєтесь!

— А до кого ж іще!

— Ще раз вибачте, але я не Саньок, ви, напевне, помилились.

— Як не Саньок!! А схожий!.. Та кинь, досить мені локшину на вуха вішати! Я ж тебе з пелюшок знаю, ми ж з тобою під стіл разом ходили, разом в аспірантурі навчалися, правда ж навчалися!

— Ну, навчались.

— То ти і є Саньок!

— Не Саньок.

— Що за чортівщина!! Сашко, а, може, ти з глузду з'їхав у своєму конструкторському бюро!.. Дисертацію вже, напевно, захистив!

— Захистив.

— Ну, зізнавайся, що ти Сашко Свириденко!

— Ні, ви помиляєтесь. Був Сашко, а зараз я Олександр Михайлович Свириденко. Адже я вже не якийсь там головний конструктор, а валютний міняйло, розуміти треба!

Олександр ПЕРЛЮК.

Сокирне життя

Малюнки О.Монастирського

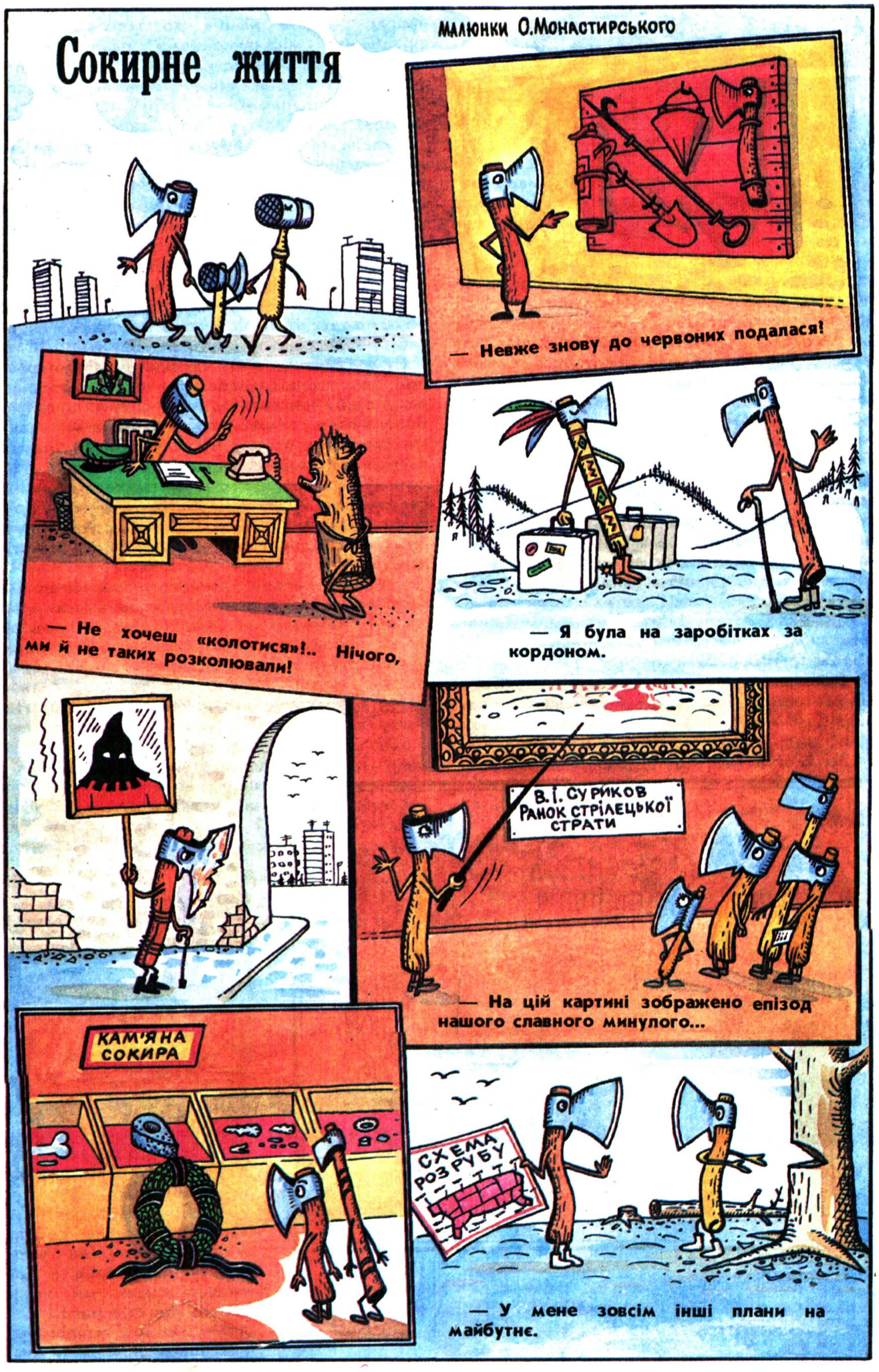

— Ірино! У тебе морквинка знайдеться?

— Та знайдеться.

— Позич, будь ласка. Варю борщ, а в хаті ні морквинки.

— Бери ось кілька штук.

— Спасибі, Іриночко. Виручила. А буряч-ка не буде?

— І бурячок є.

— Позичиш?

— Позичу.

— А півголовочки капусти?

— Ціленька є. Розріжемо, то буде половинка. Тобі на салат?

— На борщ.

— То, може, тобі, Маріє, й петрушки?

— І як ти, Іриночко, вгадала?

— Ти ж борщ вариш?

— Борщ.

— То який же він без петрушки?

— Боже! Яка в тебе голова, Іриночко!

— А в тебе хіба не така, Маріє?

— Не така. Я така неуважна. За щось візьмусь, а тоді бачу, що нема того, нема того. А вода вже кипить.

— І м'ясо вариться у воді, еге?

— Ой, лишенько! Добре, що нагадала. І м'яса не вкинула. Бо нема. Виручи. Позич.

— Та вже ж, коли вариш борщ, а м'яса ще нема, то мушу дати.

— Спасибі, Іриночко, спасибі, серденько! Треба в тебе всьому, всьому вчитися.

— Вчися, Марійко! Вчися! На старості літ як знайдеш. І даю тобі перший урок.

— Який же, Іриночко?

— А такий. Як збираєшся варити борщ, то, найперше, бери сумки та йди купи картоплі, капусти, бурячка, моркви, цибулі і всього іншого. І ще, як хочеш, щоб чоловік силу мав і хвалив тебе, то борщ вари з м'ясом.

— Ну, спасибі за науку, Іриночко. У тебе не голова, а справжній університет. То ще, як маєш, дай пару листочків лаврового листя. То чоловік мене уже сьогодні похвалить. Ой, біжу, бо там вода геть уся переварилася.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

КМІТЛИВИЙ ПІВНИК

Байка-жарт

Весною Лисиці
Подалі від хати
Вдалося пістряве
Курчатко спіймати.

— Я з'їм тебе,—
мовить
Лисиця раденька.
А Півник їй: — Бачиш,
Який я худенький!

І важу, Лисичко,
Всього двісті грамів.
Я краще покличу
З курятника... маму.

Всміхнулась Лисиця
І дивиться ласо:
— Клич маму скоріше,
Так хочеться м'яса!

І, вирвавшись, Півник
Від Лиски дав дьору!
Проліз крізь штахети
До рідного двору.

І крикнув Лисиці:
— Де ж тяма твоя?
Та ж мами нема!
Інкубаторний я...

Степан ГРИЦЕНКО.

Наша пошта

Шановний Перче!

Хочу поділитися. Бо почуття вихлюпуються через край. Порадій зі мною.

Вчора листоноша приніс моїй дев'яносторічній матері цільову допомогу. Грошима. Пирод но, я заглянув у відомість і сльоза вдячності викотилася на щоку. Там стояла сума — 19 (дев'ятнадцять!) тисяч купоно-карбованців! «Це ж скільки відомств, скільки дорослих людей, які кошти були задіяні, щоб оця крихта, оце макове зернятко, оця мікроскопічна порошинка не загубилася в нашій великій країні, і знайшла адресата?» — подумав я і зронив другу сльозу.

«Скільки ж це буде на старі гроші? — спитала мати,— бо я на сучасних мало розуміюся». Я прикинув вартість хлібини і сказав, що на старі гроші це, приблизно, 8 (вісім) копійок.

Боже мій! В який невимовно цікавий час ми живемо! Навіть слів бракує. Агов, поети! Ось де джерело вашого натхнення!

Чи може тепер хтось зробити закид, що ми — неправова держава. Букви закону дотримано.

Ще й як!

Борис ЛЕВИЦЬКИЙ.

с. Михайлівка
Машівського району
Полтавської області.

Мал. В. ХВОСТЕНКА

— А ви знаєте, що куріння і алкоголь псують колір обличчя?!

Мал. Т. ЗЕЛЕНЧЕНКО

— Лікарю, він забув усі слова, крім лайливих!

Маленькі хитрощі

◆ *Якщо чоловік постійно забуває привітати вас з днем народження чи святом, вважайте, що він закоханий у вас без пам'яті.*

◆ *Якщо дуже бажаєте позбавитися зайвої ваги, не слід звертатися до всіляких «спалювачів жиру» — спробуйте прожити на саму зарплату.*

◆ *Якщо вареники у вас вийшли — тісто окремо, начинка окремо, не засмучуйтесь. Кажіть, що готували м'ясний суп з кльоцками.*

◆ *Якщо у вас відламався каблук-шпилька, не впадайте у розпач. Є вихід. Прибийте його до стіни у ванній кімнаті, і той ще багато років прослужить як вішалка для рушника.*

◆ *Якщо у вас вкрай розповзлися колготки, нехай це не псує вам настрою. З них легко виготовити безліч прокладок, для шурупів.*

◆ *Якщо вас дуже хилить до сну та муляє, о котрій годині ночі з'явиться чоловік додому, розсипте на порозі кімнати жменю канцелярських кнопок.*

◆ *Якщо начальник заявляє, що не бажає вас більше бачити, поцікавтеся, куди і коли він йде.*

◆ *Якщо у подарованому вам флакончику французьких духів «Кліма» справді виявляться французькі духи «Кліма», не дивуйтеся. Трапляється і таке.*

◆ *Якщо астрологічний довідник передрікає вам у цьому місяці невдачу, не засмучуйтеся — зазирніть до іншого.*

◆ *Якщо ваша дочка перетягла до свого гардеробу останнє з вашого вбрання, киньте мимохідь, що в ньому вона видається удвічі старшою.*

Поради дав Савелій ЦИПІН.

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Набридло говорити одне й те ж, вирішив виступати під фонограму.

РОКИ, ЯК ВІЧНІСТЬ

Суддя запитує позивача:

— Ви прожили з дружиною тридцять з гаком років. Невже вважаєте, що варто розлучатися в такому віці?

— Пане суддя, а ви невже вважаєте, що я ще мало натерпівся? Та для мене всі ті роки були, як вічність.

СЕРЕДНЄ АРИФМЕТИЧНЕ

— Мусію, скільки ти горілки можеш випити за день?

— В середньому три чарки: одну вдома і п'ять у кума.

СВЯТО

— Куди це так прибралися, Самсоновичу?

— У мене сьогодні свято.

Народні усмішки

— Яке?

— День залізничника.

— Наскільки я знаю, то ви працюєте у торгівлі. А яке ж відношення маєте до Дня залізничника?

— Прізвище-то у мене — Шлагбаум.

ЯКИЙ ЧОЛОВІК!

Зустрілися колишні сусідки, котрі довго не бачилися.

— Як твій новий чоловік? — питає одна.

— Який чоловік? — одказує друга. — Я вчетверте незаміжня.

ВИХІДНІ — ДЛЯ ВІДПОЧИНКУ

— Толю, тобі вже за тридцять, а ти все ще не одружуєшся. Невже хочеш вік одинаком прожити?

— Та, знаєш, за щоденними справами ніколи й думати про женихання.

— Але ж можна у вихідні дні.

— Ти що, задля цього ще й вихідні дні псувати?

ЖАРТ

— Дорогенький, та ви мені здачу неправильно дали! — обурився покупець. — Обманули аж на триста тисяч!

— Не кипіть,— заспокоїв його комерсант. — Це я спеціально пожартував, щоб перевірити, чи вмієте ви рахувати.

Почув і записав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Мал. О. КОХАНА

— Що будете замовляти?
— Нам те, що залишиться на сусідньому столі...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— А справжнього мата не хочеш?!

Наша пошта

ПОДАРУНОК — ЗА ЧИЙ РАХУНОК?

Уявіть, що хтось зробив собі за ваші гроші коштовний подарунок, навіть вас про це не попередивши. Як би ви почувалися?

Ось так почувався і я, коли спікер нашого парламенту оголосив нашим обранцям, коли вони знову зібралися на чергове засідання після різдв'яних канікул, що їхня зарплата збільшилась вдвічі і тепер становить вісімдесят мільйонів карбованців.

А оскільки зарплата депутатів береться з наших податків, то виходить, що цей подарунок їм зроблено і за мій рахунок.

От якби поцікавилися в мене, то я б пояснив, що, одержуючи за свою висококваліфіковану працю лише чотири з половиною мільйони, не маю можливості утримувати ось таких високооплачуваних парламентаріїв, які, до того ж, і палець об палець не вдарили, аби мені полегшити життя.

М. ОСАДЧИЙ,
робітник.

м. Київ.

Міні-усмішки

ЦІКАВА ІСТОРІЯ

Сидять дід з бабою на лаві, мовчать.

Баба і каже:

— Що ти, діду, все мовчиш, розказав би що-небудь...

— Та що тобі розказувати, ти ж глуха як пень.

— Цікава історія, і що ж з ними сталося потім?

●

У ВЕТЕРИНАРА

— Лікарю, випишіть моїй свині окуляри — вона кормів не бачить.

Той виписує.

— От дякую вам. А тепер і мені, будь ласка, випишіть, бо і я їх ніде у продажу не бачу.

Андрій КОЗАК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А молодшого, ніж Кощій Безсмертний, у вас для мене не знайдеться?

СИРКУ НЕ БАЖАЄТЕ?

КОЛИШНЯ система виліпила з нас безнадійних мрійників, і цим й користувалися. Згадаймо заклики: «Хочеш мати грошей масу? Неси гроші в ощадкасу». Де нині наші заощадження?

Або візьмемо ще недавні цільові облігації державної позики. Хочеш мати автомобіль без черги через п'ять років — викладай гроші на бочку сьогодні. Хочеш мати таким же робом холодильник — бери приклад з майбутнього автомобіліста.

І викладали. І брали. Під недремним і непідкупним оком членів профкомів розігрували талончики, які давали право на придбання цільової облігації. Сварилися, виводили на чисту воду тих, кому «по блату» випадав талончик на гіпотетичні «Жигулі» чи холодильник.

Ну, а коли багатонаціональна держава почила в бозі разом зі своїми зобов'язаннями перед громадянами, певний час тривало затишшя. Поки суверенна Україна упорядковувала свої фінансові інституції, ніхто нікого не кликав закопувати серед ночі один золотий, обіцяючи на ранок справжній урожай монет. І народ засумував. Проте, коли існує попит, рано чи пізно виникає пропозиція. І вона таки виникла. Замість гарантії «мати грошей масу» з усіх рекламних щитів залунало конкретніше:

«Мільйонера з тебе враз
Зробить наш «Довіра-траст».

Заклик потрапив на благодатний грунт. Тисячі процентів прибутку, які благодійники з трастів обіцяли людям у вигляді дивідендів, для багатьох були останньою надією випірнути з фінансового виру, куди штовхнуло їх нове життя. І завирувало людське море біля дверей і віконець різних трастів, асоціацій, готових прийняти «вільні кошти громадян», і знову залунало рідне й знайоме: «Громадянко! Ви тут не стояли! Майте совість!» А совісті якраз не було у тих, хто цю справу затіяв і благословив.

На сьогоднішній день, здавалось би,— фініш. Те, що не встигла вивернути з кишень своїх громадян держава, видурили різні «трасти» та «інвести». Переважна більшість населення уже не мріє розбагатіти. Їм би день вистояти та нічку протриматися. Ніякої, начебто, перспективи для тих, хто звик з повітря робити гроші. Що ти візьмеш з бідноти, та ще й з тієї, яка, обпікшись на молоці, дує й на холодну воду.

Аж ні, є ще у спритників порох у порохівницях. Є ще й такі, що на холодну воду не дують, а тягнуться до гарячого молочка.

Останнім часом сторінки багатьох газет зарясніли привабливими оголошеннями типу: «Пропонуємо роботу на дому всім бажаючим. Зарплата — 200 доларів на місяць». Або: «Спільне українсько-американське підприємство пропонує роботу вдома. Вік і стать значення не мають. Оплата — 15 доларів у день».

Що іще потрібно для людини, яка вірить у золоту рибку? Лафа та й годі. Ніяких тобі вимог до професійної підготовки, віку чи обсягу стегон. Досить всього надіслати два чистих конверти за вказаною в оголошенні адресою, і доларовий дощ в умовах наростаючого безробіття гарантований.

Щоправда, адреси цих спільних і просто контор дещо однакові: абонентська скринька така-то. Але ж нічого не вимагають, крім двох чистих конвертів.

І вже пливуть, за свідченням зв'язківців, до цих а/скриньок тисячі листів. А у відповідь — конвертики з проханням заповнити анкету і надіслати скромну суму на ту чи іншу скриньку. Багато хто надіслав. Не мільйони ж вимагають. І тепер чекає з моря погоди. Бо новоявлені благодійники діють за принципом: з миру по нитці — спритнику сорочка. А пощастить — то й «Мерседес».

Звичайно, можна спробувати прицвяхувати до ганебного стовпа охочих нажитися на чужій довірливості, тільки це допоможе, як мертвому припарки. Втім, навряд чи більший ефект матиме й нагадування, що безплатний сир буває лише в мишоловці.

В. БОНДАРЕНКО.

ХТО ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ»?

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що це ви можете зробити хоч сьогодні. Якщо оформите передплату до 12 числа поточного місяця, у наступному — отримаєте наш журнал.

Смійтеся на здоров'я!

Індекс — 74393.

Передплатна ціна на 1 місяць — 90 тис. крб.

Їхні «Джон Діри» в наших... хуторах

Першим до нас прибув менеджер із асоціації «Земля і воля». Мовляв, хочете бути заможними хліборобами — купуйте нашу сіялку-віялку фірми «Петруні». В жнива на ній можна віяти те, що вродило, а восени сіяти навіяне.

Він за неї заправив стільки, що якби надумались купити, то треба спродати весь вирощений урожай в цьому році, та ще й частину... майбутнього.

— Ви ж знаєте, хто президент нашої фірми? Просив, щоб як не купите, то десь у надійному місці приховали. Хай до кращих часів перестоять,— попрохав землеволівець.

Поставили ми ті дві сіялки-віялки на віддаленому хуторі, якого вже навіть на районних картах немає. Але були вони такі імпортні та блискучі, що привернули увагу і механізаторів, і дітлахів. Мусили діда Данила з дрючком за сторожа призивати.

Незабаром до нас завернув менеджер із асоціації «Земля і небо». Купіть, каже, у нас плуга-поливалку фірми «Фіфті-тпру». Як сніг із землі зійде, ви цим агрегатом ярину виорете, а коли сонце припече, посіви поливатимете, щоб небачені врожаї виросли. Можна і вулицю перед правлінням скроплювати, аби пилюка не підіймалась, коли череда пройде.

Він за ту бризкалку таке загнув, що нам би ферми з коровами спродати, то не змогли б купити.

— Вам не треба пояснювати, хто нашу асоціацію очолює. Переказував сам, що коли не купите, приткніть десь у тихому місці на рік-другий,— потис на прощання руки земленебівець.

Відтягли ми ту сяючу нікелем машинерію на хутір. Змушені були пост діда Данила ще двома злющими псами зміцнити.

А тут і представник асоціації «Земля і люди» на поріг. Придбайте, каже, пару зернових комбайнів фірми «Джон Дір». У жнива ви ними врожай зберете, а осінь і зиму та ще й весну милуватиметесь, бо дуже гарні.

Як назвав він їхню ціну, то вийшло, що за ті «Джон Діри» треба ферми, тракторний парк і голову колгоспу продати, то й тоді ще на одне колесо не вистачить.

— Ви президента нашої асоціації по телевізору частіше від покійного Хрущова бачите. Він розпорядився, що як не купите, то прилаштуйте подалі від усяких і різних,— кинув на прощання землелюдівець.

Словом, на віддаленому хуторі до осені стільки тієї техніки у нас назбиралося, що на колишньому обласному складі й за п'ятирічку не бачили. А деяких і зроду там не бувало. Мусили все стійбище колючим дротом обнести і давати діду Данилу на підмогу ще двох помічників з дробовиками.

З того часу над нашим хутором почали літаючі тарілки з'являтись. Його сфотографували російські і американські супутники. Звичайно, ми, селяни, в такій бізнес-політиці темні. Нам і до другого потопу не втямити, від чого і від кого ту техніку на хутір запхали. Та ми на ринок ще не замахуємося, але ази базару освоїли. Хай не думають менеджери, що там залюбки назад усе заберуть. Наші бухгалтери калькуляцію зробили. За землю, воду, повітря, діда Данила, помічників з дробовиками, злющих псів — за все виставимо рахунки у ВКВ. Схочуть своїх джонів з нашої діри забрати — заплатять.

Микола БОСАК.

Малюнки С. ФЕДЬКА

Олесь ЖОЛДАК

Літературні придибенції

БУЛА КОЛИСЬ ВИШНЯ...

На вулиці в Києві каже дівчина своїй подрузі:

— Галю, диви, он сам Остап Вишня іде!

А Остап Вишня те почув, та й каже:

— Ех, дівчата, була колись вишня, а тепер сама кісточка зосталася...

А ДУБИ ЯКІ!

У Кончу Заспу до Павла Тичини навідалися поети Михайло Ігнатенко та Юрій Петренко у видавничій справі. Після розмови вийшли на алею прогулятися на природі. Юрій Петренко, глянувши навколо, вигукує:

— А дуби які он, Павле Григоровичу! Ви дивіться, які дуби...

— Еге ж, еге,— зауважує Павло Тичина. — Дуби такі, хоч до Спілки письменників приймай...

ДОВГА ПІСНЯ

Зустрічає Андрій Малишко Володимира Сосюру на вулиці:

— Як справи, Володимире Миколайовичу? Щось новеньке написали?

— Та попросила мене військова газета армійську пісню скласти. Так я на цілий кілометр її склав...

— Як — на цілий кілометр?

— А щоб наші воїни, ідучи до бані гарнізонної, півкілометра її проспівали, та півкілометра ще, як повертатимуться до казарми...

ЩОБ СТРАШНІШЕ БУЛО...

Остап Вишня за вечерею, після полювання й чарки, наспівує:

— «Эх, дороги, пыль да пламья...»

— А чого «пламья», а не «туман», як у пісні? — запитують його.

— А щоб страшніше було,— пояснює О. Вишня.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

НЕБИЛИЦІ

Отримав пенсію старий Кузьма.
Зрадів: «У мене грошей тьмуща-тьма».

За автобусом галопом мчав Микита —
За проїзд забувся, бачте, заплатити.

Всю нічку дудлив оковиту Станіслав —
На другий день три виробничі норми дав.

Зайшла у магазин уранці Зіна
Та й бачить — знизились всі ціни.

Сертифікат вклав у завод Степан
І через рік розбагатів, мов пан.

Сергій ЮХИМЕНКО.

Догори колесами

УСМІШКА

Край дороги стоять чоловік з жінкою.

Чоловік завзято голосує. Але жодна машина не зупиняється.

Він обурено бурмотить:

— Нічого, ми ще зустрінемось!

Махнув «Жигулям». Ті ніби призупинились, але, порівнявшись з голосувальником, різко набрали швидкість.

— І тебе запам'ятаємо, нуль два трицять три ІО! — молодик вийняв блокнот і зробив запис.

На горизонті з'явився «Москвич».

— Ану! Ставай!! Ставай! Колесами б їхав ти догори!

Та «Москвич» зник за поворотом.

— Ну нічого! І тебе, дорогенький мій «Москвичок», візьмо на замітку! Здибаємося ще.

Жінка, що стояла осторонь, не витримує й роздратовано кидає:

— Ідемо вже на автобусну зупинку. Все одно ніхто не зупиниться. Казала ж: натягни хоч картуза... Автоінспектор нещасний!

Микола МАРУСЯК.

м. Новоград-Волинський.

ІРОНІЗМИ

● *Чи не соромно дивитися на голу правду?*

● *Різник поставив питання ребром... І привати зував м'ясокомбінат.*

● *Володіти собою — хіба це не капітал?!*

Леонід ЗАБАРА.

ГУМОРИСТИЧНИЙ ЗАДАЧНИК

ЗАДАЧА № 1

Скажіть, будь ласка: якщо усі тягнуть лямку, тоді хто ж тягне усе інше?

ЗАДАЧА № 2

Дивно, неправдоподібно, а разом із тим... люди аж три століття розв'язували, здавалося б, простісіньку задачу — як носити окуляри. Випробували безліч варіантів: прикріпляли скельця до капелюха, вправляли їх у пасок, який потім зав'язували на потилиці аж поки після довгих шукань винайшли завушники. Винайшли й зітхнули з полегшенням.

Скажіть, будь ласка: ви впевнені, що з демократією у нас простіше буде?

ЗАДАЧА № 3

Петренко акуратно дотримується звички — їсти тричі на день.

Скажіть, будь ласка: що мають на думці сучасні жінки, коли пишуть у шлюбних об'явах — «Шукаю собі чоловіка без шкідливих звичок»?

ЗАДАЧА № 4

Вранці Вовочка по телевізору дивився кіно — «Вбивство ножем». Вдень по телевізору Вовочка дивився фільм — «Вбивство виделкою». Увечері по телевізору Вовочка переглядав кінострічку — «Вбивство ложкою».

Скажіть, будь ласка: чому за столом Вовочка усе їсть руками?

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Мал. О. КОХАНА

— От негідники! Поховалися усі. Немає у кого і цигарки припалити, і котра година спитати...

Психодром

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Якщо ти муха, то це у мене мухобійка!..

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Вона звідкілясь дізналась, що я Рокфеллер і тепер вимагає оплату у доларах...

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Стільки пообіцяв виборцям, що вони його завезли сюди...

Мал. О. КОХАНА

— Лікарю, дуже погано себе почуваю: я — карбованець!

Мал. О. КОХАНА

— Хто буде себе погано поводити — не дозволю дивитися засідання парламенту...

Мал. О. КОХАНА

— Треба висунути свого кандидата у депутати!
— Навіщо! Там і так багато наших!

Мал. О. КОХАНА

— Одержали для нашої лікарні гуманітарну допомогу з Франції!

Мал. О. КОХАНА

— Ех, нам би тільки десь лопату роздобути!!!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А тут у нас дуже «буйний» сидить. Усе пише, все скаржиться на несправедливість.

Мал. С. ФЕДЬКА

Законодавчий акт

Гумореска

Президія зібралася у повному складі — представники комісій і фракцій дружно сиділи за довжелезним, наче бігова доріжка, столом, заставленим заморськими плодами.

— Нам треба ухвалити порядок роботи ради на тиждень,— голова постукав олівцем по графину з рожевою рідиною. — Тихо, колеги! Які закони будемо обговорювати і приймати найближчим часом? Прошу висловлюватися.

Зі стільця підхопився координатор депутатської групи «Непримиренні».

— Вчора кум повертався з роботи. На трамвайній зупинці до нього причепилося троє. Не одержавши сірників, молодики відмолотили шановного громадянина нашої молодої держави і втекли. Із синцями, подряпаною щокою і розірваною сорочкою постав перед дружиною. І, гадаєте, гаспидська душа поспівчувала бідоласі? Ха-ха! Ще й насварила за те, що вештається довго на роботі... Повинен сказати, що злочинність досягла апогею. Поки не приборкаємо її, нам добра не бачити. Отож, завтра пропоную взятися за закон про боротьбу із злочинністю.

— Е-е, ні! — замахав руками аграрій. — Приборкати злодіїв — це, звичайно, дуже важливо, але завтра все-таки треба обговорювати закон про фермерство. Мій брат півроку обббиває пороги бюрократів і ніяк не одержить клапоть землі. Неподобство.

— Правильно, колего. Я цілком на вашій стороні, Але вчора телефонував один вуйко (до речі, мій виборець) і поскаржився на відсутність гарячої води. Звісно, я обурився. Шановний голово, шановні депутати, прошу вас підтримати мене. Завтра неодмінно слід зосередитися над законом про водопостачання. Наша комунальна комісія вже обговорила проект,— зацокотів, мов заведений, вусань у заплямованій краватці.

Голова грався сірниковою коробкою і щось мугикав під носа.

На протилежному кінці столу затріпав стосом паперів відомий скандаліст із фракції «Давайте разом».

— Сесію цього тижня намагаються зірвати,— рубонув повітря долонею, як шаблею. — Якісь крадії, вода і кури... Курям на сміх. Де ваша гордість, пустомелі? — присутні загули. — Візьміть себе в руки. Тільки прийняття закону про будівництво врятує нас в очах виборців. Тиждень тому довідався, що племінник дружини не може збудувати хату. Бачте, зводить її близько від дитячого садка... Ну то й що? Хай вимуровує молода поросль — надія суспільства... Дітлахи переморгають.

— Ну що ви ото мелете? Почекає ваш племінник. От залишиться без хліба — це біда. Всі будемо голодні. Вдумайтесь,— заплескав у долоні аграрій.

Його підтримав один з «непримиренних».

— Знищити злодюг, а тоді вже думати про воду...

— Ні-і воді! Давайте закон про будівництво! — заверещав слуга народу з фракції «Давайте разом».

Голова постукав пальцем по мікрофону.

— Будьте людьми, колеги! Не дуріть — ви ж на службі. Зізнаюся, вчора одержав листа від двоюрідного дядька. Скаржиться на засміченість вулиць, де він живе. Немає двірників, мух не ловлять жеківці. Просить допомогти.. Зважаючи на це, пропонує завтра взятися за обговорення закону про двірників. За моїм завданням за ніч був розроблений цей законодавчий акт. Опісля обговорюватимемо проблему транспорту. Батько дружини в райцентрі по годині чекає маршрутного автобуса.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

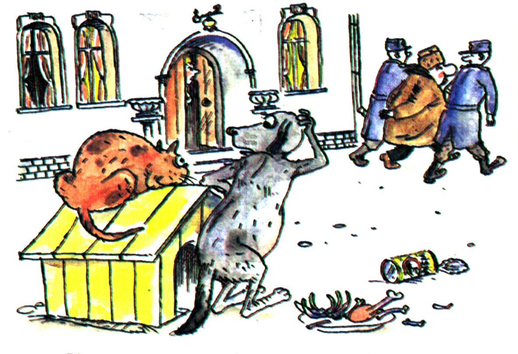

мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Відчуваю, що харчі у нас тепер будуть гірші...

ПЕРЧЕНЯ

СМІХ З ДИТЯЧИХ ВУСТ

ЗАУВАЖЕННЯ ПО СУТІ

Мати в присутності бабусі дала дітям по цукерці.

— А бабусі? — запитує чотирирічний Петя.

— Бабуся солодкого не їсть,— відказала мати.

— Так вона мені відасть...

ЯЗИК Є

За святковим столом бабуся зауважує онукові:

— Не тягнись через увесь стіл. Хіба в тебе язика немає?

Хлопчик їй каже:

— Язик у мене є, але ж рука довша.

ЖИВИЙ ДАРУНОК

На день народження тато подарував трирічному Віті черепаху. Він довго роздивлявся, як вона повзе, а потім каже батькові:

— Тату! Зніми, будь ласка, кришку. Я хочу її погладити.

КМІТЛИВИЙ МАЛЮК

Молода мама просить синочка:

— Колю, зобрази корівку.

— Му-у.

— А тепер собачку.

— Гав-гав!

— А тепер вовка.

— Ну, постривай!

ВІН САМ

— А чого це Льоня плаче? Ти його скривдив, Андрійку?

— Ні, він сам скривдився. Я його тільки водою облив.

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПОКИ СУД ТА СПРАВА...

Суддя: — Ви, очевидно, знаєте підсудного, як себе самого, і можете за нього поручитися. Як гадаєте, міг він украсти гроші?

Свідок: — А скільки грошей було?

* * *

Селянина звинуватили у крадіжці ячменю.

Суддя питає:

— Крав?

— Ні, не крав.

І як не допитував його суддя, селянин стояв на своєму.

«Не крав!» — уже, було, подумав суддя. Але каже:

— Зізнайся, більше року за мішок не дам.

— Е-е, хочете, аби я сім років сім'ї не бачив?!

* * *

Суддя: — Можете щось додати?

Підсудний: — Можу. Та чи варто сидіти на два роки більше?

* * *

Суддя: — Уже втретє, громадянине, вас затримують за крадіжку. Що це означає?

Підсудний: — Це означає, що в мене досвіду не вистачає.

* * *

Суддя: — Буде краще, коли відразу зізнаєтесь у крадіжці. Десять свідків бачили це на власні очі.

Підсудний: — А я маю сто свідків, які цього не бачили.

* * *

Суддя: — Підсудний, ви можете довести своє алібі? Хтось вас бачив тоді, коли ви чинили злом?

Підсудний: — На щастя, ні!

Зібрав Дереник ЄРЕМЯН.
м. Київ.

Наша пошта

ОДИН З СОШКОЮ

Кажуть, що у нас такі грунти, що весною голоблю посади, а восени віз виросте.

Ну, чорнозем — це все-таки чорнозем. Це вам не піски Кара-Кум.

А от поясніть мені: на яких «грунтах» у нас росте апарат чиновників? Кажуть, їх розвелося стільки, що приміщень не вистачає. Зараз у нас міністерств більше, ніж у колишньому Союзі. І влада «розпустила» свої гілки. А на тих гілках — чиновники, чиновники, чиновники. Воно ж хоч би толк якийсь був. А виходить навпаки. Чиновників все більшає і більшає, а порядку немає. Бо вони, мабуть, дбають тільки про свої ранги та платню.

Одне слово, виходить, як у тій приказці: «Один з сошкою, а семеро з ложкою». Чи не забагато «ложкарів»?

О. ВЕРТІЛЬ
м. Суми.

ГУМОРЕСКА

— Молодший сержант ДАІ Молодченко!

— Дуже приємно, чим можу бути корисний?

— Порушуєте, громадянине, правила дорожнього руху. Чому проїхали на червоне світло світлофору?

— Як?! Пане сержанте, я не їхав, я пішки йшов!

— Точно не їхали?

— Щоб я здох — не їхав, у мене і машини нема!

— І не було?

— Ніколи в житті! Пане сержанте, ви, напевно, обізналися. Та ви що, самі не бачите, що я пішки йду?

— Бачу, я все бачу і бачив, як ви йшли на червоне світло!

— Хіба?.. А де тут світлофор, пане сержанте. Тут же світлофором і не пахне.

— Дивно, здається, у позаминулому році тут світлофор був. Ох, чорти смугасті, зняли! Украли з-під самісінького носа — серед білого дня! І нікому до цього нема ніякого діла! От ви, громадянине, куди дивились?

— Я?! А до чого тут я? Чого ви до мене причепились, пане сержанте?! І взагалі, чому ви не в формі, де докази, що ви сержант, а не якийсь пройда?

— Ах, так? Будуть вам зараз докази — я вас заарештую!

— За що? Пане сержанте, я ж ні в чому не винен, слово честі, я ж нічого не робив! За що?!

— Заарештую, а потім дізнаєтесь — за що! Ну добре, не буду я вас арештовувати. Слухай, будь другом — ну заплати маленький штраф. Мені на пляшку не вистачає. Голова болить, похмелитися треба!

Олександр ПЕРЛЮК.

РЕВНОЩІ

Познайомилася Галина Юріївна з цим елегантним чоловіком в кафе, куди прийшла перекусити. Чоловік був ненав'язливий, зробив молодій жінці кілька компліментів, запропонував шоколадку, від якої Галина Юріївна відмовилася. А на прощання подарував свою візитну картку:

— Якщо колись знадоблюсь, буду радий прийти на допомогу.

Вже згодом, удома, вона прочитала: «Бобравин Вадим Борисович, директор приватного бюро розшуку. Охорона та захист, приватне розслідування та збирання конфіденційної інформації».

Поклавши кудись цю картку, жінка на півроку зовсім про неї забула, поки якось не спало їй на думку, що рідний чоловік дурить її, зраджуючи з юною білявкою. Його з нею неодноразово бачили подруги, а одного разу — вона сама. І як чоловік не переконував її, що все те — суцільні випадковості й, взагалі, зовсім не серйозно — ревнощі не давали їй спокою.

Ось тут і згадала вона про елегантного приватного детектива, який пропонував їй свої послуги. Той зрадів її дзвінку, вони зустрілися в неї вдома, під його диктовку заповнили якусь анкету, а потім він зажадав авансу на суму двісті доларів, котрий вона йому і видала у купонному еквіваленті.

Раз на тиждень детектив відвідував Галину Юріївну. Щоразу просив додаткові гроші на поточні витрати, навзамін інформуючи про кожний крок чоловіка приблизно за такою схемою:

«11 годин ранку. Пив з молодою жінкою каву в кафе «Сатурн». 18.45 — прогулювалися по вулиці Чигоринській, з півгодини відвідували магазин продуктовий, молочний і овочевий. 19.15 — зайшли до будинку 28...»

Аби мати можливість прослуховувати телефон Галини Юріївни, з якого дзвонив своїй коханці її чоловік, регулярно міняти плівку в магнітофоні, що його детектив вмонтував у телефонний апарат, він попросив ключі від її квартири...

У черговий раз розрахуватися з детективом Галина Юріївна не змогла. Полізла по гроші у шафу, а там їх не знайшла. Зникли і коштовності, у тому числі старовинний браслет, який фахівці оцінювали в п'ятдесят тисяч доларів...

Тут Галині Юріївні стало вже не до ревнощів. Разом з чоловіком звернулися вони до міліції.

Директор приватного бюро розшуку Бобравин Вадим Борисович виявився ніде не працюючим громадянином Строхановим Сергієм Даниловичем, який до Києва прибув з Мінська і орендував квартиру. Він і досі стверджує, що Галину Юріївну бачить уперше, а всі факти пред'явленого йому звинувачення — суцільна вигадка її хворої фантазії.

М. ШИЙКО.

ВОСКРЕСЛИЙ ДІД

Похорон не те, щоб дуже був гучний, але принаймні сусіди його запам'ятали. Вони тоді хвалили онучку, яка взяла на себе весь тягар цього сумного ритуалу, і лаяла інших родичів, котрі навіть не приїхали проститися з покійним.

Після похорону відбулися і поминки, де рікою лилася горілка і були тости за «землю пухом» померлому, який на цьому світі чимало зробив добра людям, зокрема, своїй онучці.

Вісімнадцятилітня Галина Острайхова витирала сльози, дякуючи всім, хто прийшов проститися з її улюбленим дідом, а її наречений — тридцятичотирьохлітній Аркадій поклявся пам'яттю померлого, що любитиме свою майбутню дружину щиро і ніжно. І пообіцяв, що через рік, коли мине траурний термін, вони зіграють весілля і всіх присутніх обов'язково запросять у цю двокімнатну квартиру.

Проте невдовзі, коли сусіди прийшли до цієї квартири, аби відзначити сорок днів від дня смерті покійного, двері відчинив незнайомий чоловік, який сказав, що тут вже Острайхови не живуть, що він придбав цю квартиру і збирається робити ремонт.

Одна з сусідок, добре обізнана на подібних ритуалах, сказала тоді:

— Не до добра це! Якщо не пом'янути покійного на сороковий день, не буде йому царства небесного, його душа так і бродитиме навколо хати неприкаяною.

І не помилилася. Не минуло по тому й місяця, як душа Степана Трохимовича Острайхова дала про себе знати. Вона заговорила людським голосом і в цьому голосі чулися відчай і обурення:

— Як могла рідна онучка залишити мене без даху над головою!

На той час і слід од онуки прохолов. Вона разом з нареченим Аркадієм аж в Сочах прогулювала гроші, які вони одержали за продаж двокімнатної квартири.

Згодом, коли ошукана і обібрана Аркадієм вона повернулася (не без допомоги міліції) до Києва, то каялася, обливаючись сльозами:

— То все він придумав! Примусив мене поїхати до Тернопільської області, до тітки, в якої жив дід, і викрасти в нього паспорт. А тут за хабар медичну довідку сфабрикував про дідову смерть. Я все це робила, мов під гіпнозом, бо закохалася в Аркадія. А він мене запевняв, що інакше не вийде. Бо виписати діда з квартири іншим способом ніяк не можна, а дідові квартира не дуже й потрібна, оскільки він все одно здебільшого живе у моєї тітки, тобто у своєї дочки... От ми таким робом діда і виписали, а квартиру продали за вісімнадцять тисяч доларів...

В. ОХРИМЧУК.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. КОХАНА

— Ого скільки годинників! Ви що, продаєте їх?..
— Ні, знімаємо...

Мал. О. ГУЦОЛА

ОДНЕ З ДВОХ

Швидка допомога доставила в лікарню Миколаєва громадянина Столярчука. Діагноз — спиртове отруєння. Знаходячись на грані життя та смерті, Столярчук розповів лікареві, що пив лише горілку «Святкову», яка продавалася в кіоску на вулиці Сташуківській.

Згодом виявилось, що з того кіоску Столярчук разом з друзями горілку вкрали і всю її випили, не лишивши і грама для експертизи. Тепер слідство (за наслідками трагічного випадку порушено кримінальну справу, оскільки Столярчука врятувати не вдалося) не може зробити певного висновку: або та горілка була справді неякісною, або Столярчук випив її надто багато?

І БАБА ЗАВОРУШИЛАСЬ...

До вагону пасажирського поїзда «Луганськ-Москва» вдерлися озброєні молодики, вимагаючи у пасажирів гроші та коштовності. Пасажири, паралізовані страхом, віддавали грабіжникам усе, що мали. І лише одна семидесятидволітня жінка на вимогу одного із злодіїв: «Ворушись, бабо!» зреагувала по-своєму. Вона дістала з сумки пляшку шампанського, яке везла дочці, і врізала цією пляшкою грабіжника по голові. Грабіжник втратив свідомість, його і затримала поїзна охорона (бо решта грабіжників утекла).

А от пляшка шампанського вітчизняного виробництва лишилася неушкодженою. Вміють же наші робити, коли хочуть!

ЦІКАВА ПОДРОБИЦЯ

На жителя Одеси Олександра Аркадійовича Островського заведено кримінальну справу. Стаття, за якою його звинувачують, дуже серйозна — згвалтування. І, можливо, справа ця не становила б для одеських слідчих якогось особливого інтересу, якби не одна деталь: Островський згвалтував власну дружину. Правда, з нею на той час він уже був місяць як розлучений, хоч і жили в одній квартирі. Але найцікавішою подробицею кримінальної справи є те, що саме невиконання подружніх обов'язків чоловіком і стало причиною розлучення цієї сімейної пари.

— Цим жінкам не догодиш! — обурюється у поясненні слідчому громадянин Островський.

БОРЩ — НА ГОЛОВУ

Що не кажіть, а ігнорувати народні прикмети не варто. От, скажімо, розсиплеш ненароком сіль — це точно до сварки! Хочеш вір цьому, хочеш не вір, а з кимось обов'язково посваришся. Не сьогодні — так завтра.

Жителька Донецької області Світлана Андріївна теж того дня розсипала сіль, а точніше — більше, ніж треба, сипонула її в борщ. І що ж? Її чоловік, коли прийшов з роботи, почав чіплятися до неї з образливими словами. Що, мовляв, ти готувати не вмієш, усе в тебе пригорає, переварюється, як не перекислиш, то пересолиш...

Слухала його Світлана Андріївна, а потім не витримала і вилила йому на голову всю каструлю борщу. Бідолаха і помер від опіку.

Ось до чого призводить невіра в прикмети!

Анатолій Василенко

Перший малюнок Анатолія ВАСИЛЕНКА у «Перці» з'явився ще в п'ятдесятих роках. Відтоді жодного номера журналу не вийшло без його веселих і самобутніх карикатур та коміксів. Лауреат багатьох найпрестижніших премій, Заслужений художник України А. Василенко не перестає дивувати шанувальників гумору своїм іскрометним талантом.

Народні усмішки

МУДРА ІДЕЯ

— Петре, я чув, що ти збираєшся кинути пити горілку.

— Так.

— Серйозно вирішив?

— Звичайно.

— І коли виникла у тебе ця мудра ідея?

— Років двадцять тому.

ЇЗДИТЬ ПО АСФАЛЬТУ

Пасажир до водія тролейбуса:

— Ви їздите по графіку?

— Ні, по асфальту.

ЗАГУБИВ ПЛАН

— Шкода мені тебе, Ганю,— каже подружка. — Сьогодні важко виховувати семеро дітей. Треба було спланувати сім'ю.

— А ми і спланували її з Петром.

— На скільки дітей?

— Точно не скажу.

— Чому?

— Бо Петро у мене неуважний. Колись добре напився і загубив план.

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ

— Твій п'є?

— Перестав.

— Давно?

— Місяць тому.

— Слава богу.

— Та ні, царство небесне.

ТРЕБА І КОВАЛЯ

— Кому дамо путівку в санаторій? — питає голова профспілки.

— Тільки Гані,— каже керуючий.

— А чому їй?

— Минулого року вона поїхала відпочивати і привезла нам доброго електрика. Щоправда, вони не живуть разом, але він працює в радгоспі. А цього року попросимо шановну Ганну Іванівну, щоб привезла нам коваля.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

ВОРОГИ

Розмовляють приятелі.

— Ти чув,— говорить один,— Петра вбило блискавкою.

— Він завжди говорив, що в нього є наверху вороги.

ОБРАХУВАЛИ

Зустрічаються приятелі. Один говорить:

— Нещодавно купив собі шкарпетки за 100 баксів.

— І все?! — дивується інший. — Більше нічого?!

— Нічого! — відповідає приятель.

— Мені здається, що тебе обрахували на штани і піджак.

Почув і записав
Юрій ІВЛЄВ.

м. Запоріжжя.

СТРАШНИЙ СОН

Посеред ночі чоловік схоплюється з постелі.

— Ти чого? — питає дружина. — Щось приснилось?

— Ох, і не питай. Думав, що життя моє кінчається, однією ногою уже стою у ямі...

— Якщо сниться погане, то, може, й до добра.

— Яке там добро?! — занервувався чоловік. — Приснилося, що я взяв землю і став фермером. А це, сама знаєш, уже кінець при сучасних цінах на техніку, пальне, добрива...

ВІДВЕРТО І ПО-ПРОСТОМУ

В одну установу чоловік влаштовувався на роботу. При співбесіді керівник запитав його:

— А який ваш сімейний стан?

Чоловік зітхнув і мовив:

— Якщо відверто і по-простому, то незавидний.

НА БАЗАРІ

— Диви, Пилипе, яка гарна корова!

— Видно, добре доглядає дядько. Давай спитаємо, скільки просить. Дядьку, продаєте корову?

— А навіщо б я її сюди привів?

— Ну, може, щоб люди подивилися: така вже гарна.

— А ви хочете купити?

— Та ні.

— То подивіться і шмаляйте звідси!

ДЛЯ ЧОГО!

— Бабусю, купуйте коляску!

— Для чого?

— Внуків колихатимете-кататимете.

— Немає внуків.

— То покупки доставлятимете з базару.

— За свою пенсію я і в руках донесу.

Почув і записав
Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

З РОСІЙСЬКИХ ЕПІГРАМ

СУМАРОКОВ
Олександр Петрович
1717-1777

Притулок ти для бідних збудував,
Посунули вони до того дому,
Але усіх, що ти пограбував,
Усе одно не помістити в ньому.

РАЄВСЬКИЙ
Олексій Андрійович
1737-1804

То добре, що брехню ти проти шерсті чешеш,
Але погано те, що й сам ти добре брешеш.

ГОРЧАКОВ
Дмитро Петрович
1758-1824

Загребін — злодій, так. І це усім вже ясно.
Одначе почувається прекрасно.
Чому ж його ніхто не покарав?
Тому, що не рубля, а тисячу украв.

КРИЛОВ Іван Андрійович
1769-1844

— Шахрай, пройдисвіт, шалапут!—
Федул про Фоку всюди каже.
А я не бачу сенсу тут —
Вугілля сажі не замаже.

ПНІН Іван Петрович
1773-1844

ПРО РІЗНИЦЮ МІЖ ЛЮДИНОЮ ШИРОКОЇ НАТУРИ І СКУПИМ

Цей, волю давши пристрастям усім,
Живе, немовби він вже завтра вмерти має.
Скупий же — навпаки: все грошики складає,
Немовби вічно жить йому на світі цім.

ІЗМАЙЛОВ Олексій Юхимович
1779-1831

Бундючний товстосум палац розкішний звів,
Та більше б підійшов цьому хапузі хлів.

ЖУКОВСЬКИЙ
Василь Андрійович
1783-1852

До чину ліз, звивався бісом,
І там, де слід, стелився шовком...
Але, хто в чин втирався лисом,
Досягши чину, стане вовком.

ВЯЗЕМСЬКИЙ
Петро Андрійович
1792-1878

ЗАСТОРОГА

В людській сім'ї не знавши таїн,
Ти всіх людей братами звеш.
Хай так, та пам'ятай проте ж,
Що первородний брат був Каїн.

БАРАТИНСЬКИЙ Євген Абрамович
1800-1844

Так, він нероба і гульвіса,
Він всього лиш поет, безжурна голова,
Ти ж звідник і гендляр, сутяга спритний з біса
О! Ти людина ділова.

Переклав
Юрій КРУГЛЯК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

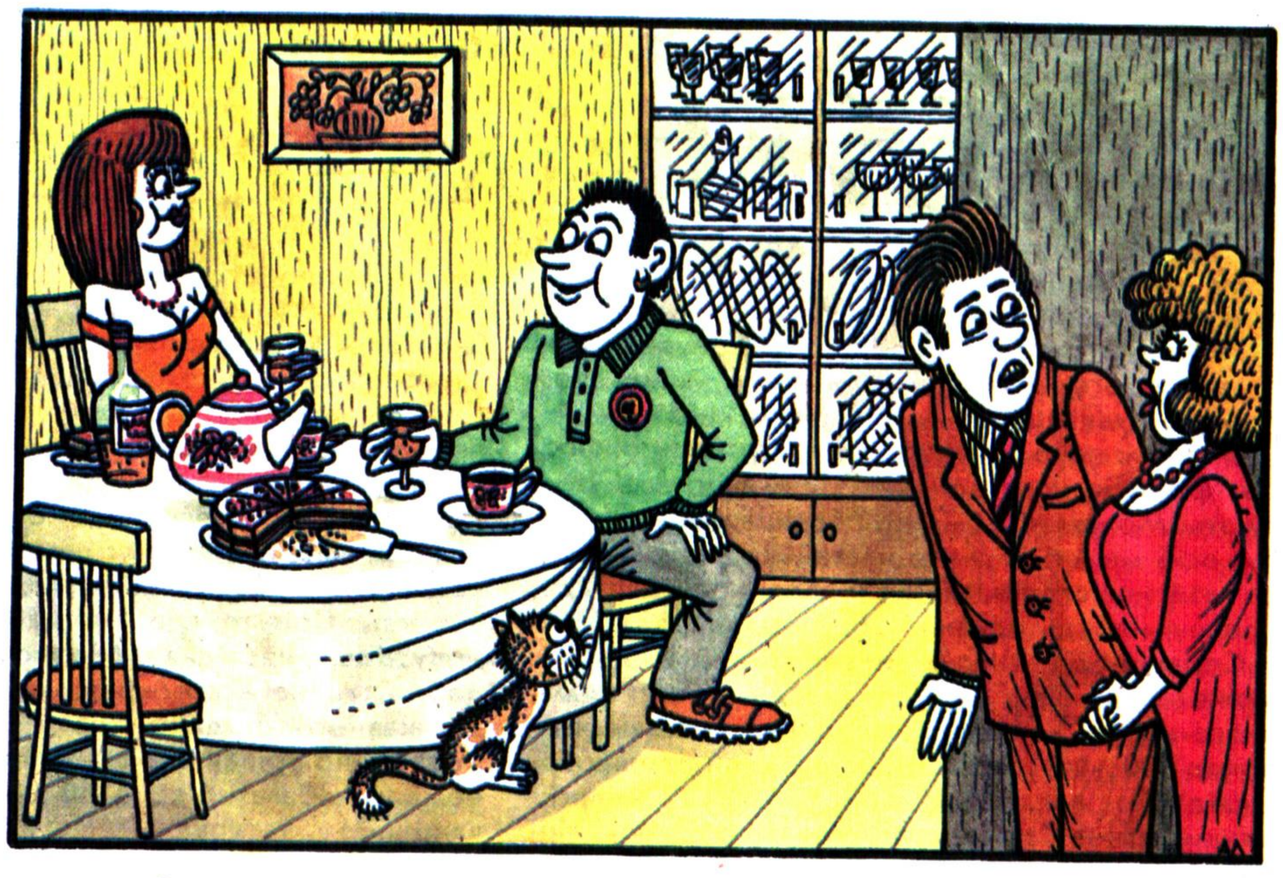

— Я гадаю, у нього серйозні наміри щодо нашої доньки, бо вже цікавився моєю зарплатою...

БАЙКИ-ПРИКАЗКИ

Комар до Комара — вже люта мошкара.
Кепське Точило, кепсько й точило.
Чи бачив хто, щоб Шило та без Шевця пошило?
Доводив Редьці Хрін, що все ж гіркіший він.
Вважає Піна, що дуже цінна.
Не буде Кобра ніколи добра.
Краще, ніж у лісі, Горобцеві в стрісі.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Мені теж кредит... І побільше..
У зарплату віддам...

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АВТОКАРА — штраф за порушення правил руху.

АЛЬТАНКА — співачка з голосом високого регістру.

БЕТОН — козлячий голос.

БРОВАРНЯ — дамський салон красоти.

БІЙНИЦЯ — ринг.

БИВНІ — кулаки.

БУДЕНЬ — півень.

ВАЛУН — борець.

ВАРИВОДА — окріп.

ВОДЯНКА — екскурсовод.

ВІТРИНА — буря.

ВІЛЛА — загорожа для вовків.

Данило КАРМІНСЬКИЙ.

Сердиті монологи

КОМУ МІЛЬЯРДИК?

Ви можете уявити собі людину, яка при згадці про чорнобильську трагедію радісно потирала б руки? Я особисто спробував, але в мене нічого не вийшло. А між тим, їх чимало, проте батьківщина не поспішає назвати їх імена, тим паче оприлюднити портрети анфас і в профіль, чого вони, без сумніву, заслуговують. Можливо, тому не поспішає, що знімки тих осіб ми й без цього частенько зустрічаємо на газетних сторінках, щоправда, коли йдеться про які-небудь поважні збори чи наради.

Справді-бо, тільки невиправний наївняк може подумати, що це завдяки зусиллям якого-небудь невисокого рангу чиновничка понад 200 мільярдів карбованців, виділених на ліквідацію наслідків чорнобильської аварії, опинилися на рахунках комерційних банків, які крутили ними, мов циган сонцем, наживаючи чималі бариші. Батькам дітей, яких після аварії обсіли серйозні болячки, не знаходиться грошей на вкрай дорогі ліки, і в той же час 39,5 мільярди, що їх Мінчорнобиля виділив на оздоровлення ще позаторік, заблукали в банківських лабіринтах, 10 мільярдів не дійшло до потерпілих минулого року.

Це, так би мовити, окремий установлений факт з багатьох, які свідчать про масштаби пограбування держави. Від інших він відрізняється лише тим, що тут багатство зароблялося на людському горі.

А куди ж, запитаєте, дивляться наші гілки влади? Як на мене — у кишені потерпілих від радіації, стежачи, щоб там завдяки пільгам грошей не побільшало. П'ятий рік наші депутати вносять зміни, доповнення та поправки до Закону «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок чорнобильської катастрофи» і після кожного такого внесення соціального захисту стає усе менше. Досить сказати, що цей закон і досі не передбачає державного забезпечення лікування дітей, які захворіли на рак щитовидної залози. Під невсипним оком відповідних комісій перебувають інваліди-чорнобильці, котрим при найпершій нагоді знімають інвалідність. Про те, що, на думку урядовців та депутатів, з наслідками Чорнобиля все якщо не добре, то набагато краще, свідчить і проект державного бюджету на 1996 рік. Ним передбачено урізання різних пільг і компенсацій немало-небагато, а на 30 трильйонів карбованців.

Хто ж проти того, що треба відсікти тих, хто присмоктався до чорнобильської біди, користуючись незаконними пільгами. Та поки ситуація така, що справжні ліквідатори і потерпілі чухають потилиці, довідавшись, що їм компенсацій і пільг усе менше, а ті, які Чорнобиля й не нюхали, радісно потирають руки.

Лише один приклад. У Славутичі, місті ліквідаторів, різних фірм і фірмочок зареєстровано більше, ніж населення. Ларчик відкривається просто. Хоч торгують вони, здебільшого, у столиці та інших містах, статус зони дає їм право не сплачувати податки.

От і не вір у приказку «Кому війна, а кому мати рідна».

В. ПИЛИПЧУК.

м. Київ.

ФРАЗИ

● *Був російськомовним, але українсько-ковбасним.*

● *Скільки збереглося б автомашин, якби уздовж доріг не росли дерева.*

● *Де живе жінка, там плата за квартирний телефон повинна бути удвоє більша.*

● *Хто не вивчає законів, той не знає, як їх обходити.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Страшне перо не в гусака...

«Зараз усі борються із СПІДом. А нащо нашому селу з ним боротися, коли ми не знаємо, що це таке, знаємо тільки, як воно передається».

(З листа).

«Я тоже попався на трасті, хоч і не всі грошики туди відніс, бо не послухався жінки. Тепер вона наче у рот води набрала. І мені харашо, хоч і грошей менше, і в сім'ї уже я трохи командую».

(З листа).

«Лічно я не проти фермерів, но єслі серйозно, начорта вони нам нужні. Тільки завись визиватимуть».

(З листа).

Надіслав В. ОБРЕЖА.

ХРОНІКА НОВИН

ЦІКАВІ ВІДКРИТТЯ

Вчені-лінгвісти нещодавно встановили, що найпоширенішими в англійській мові є букви «а» і «о». Тому досить знати лише їх переклад, щоб зрозуміти приблизно 25% розмовної англійської мови.

ПОТРІБЕН ТУНЕЛЬ

Неприємна звістка прилетіла з Англії. Проломилася стінка в тунелі під протокою Ла-Манш. Води протоки хлинули вниз.

В Ла-Манші зовсім не залишилося води і тепер, щоб підводним човнам попасти з Північного моря до Атлантичного океану, доведеться прорити новий тунель, але вже не впоперек, а вздовж Ла-Маншу.

Хронікер Андрій КОЗАК.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ФЛЯГА

Молодий солдат загубив флягу.

— П'ять діб гауптвахти, і до того ж у вас із зарплати вирахують вартість фляги!

— Сеньйоре лейтенанте, ви хочете сказати, що я маю заплатити вартість фляги?

— Так, і дякуйте богу, що загубили флягу, а не танк!

— Тепер я розумію, чому капітани вважають за потрібне тонути разом з кораблем!

ПРИЧИНА АВАРІЇ

— Поясніть, як сталася катастрофа?

— Дуже просто. Моя теща вимагала, щоб я повернув направо, а жінка — щоб наліво. Я старався задовольнити обох: страшенно не люблю сварок у сім'ї...

— Якщо протягом трьох днів не пришлете мені викуп, я поверну вам дружину!

Ласло ФЕЛЕКІ (Угорщина)

ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ ФІГУЕРИ

ГУМОРЕСКА

Група офіцерів генерального штабу сухопутної армії латиноамериканської держави Фігуери повалила владу диктатора Рінальді. Рінальді накивав п'ятами з країни, владу захопила воєнна хунта в кількості п'яти чоловік.

Населення від цього було у невимовному захопленні.

Через тиждень у військово-морських силах стався заколот. Контр-адмірал Педрос обстріляв столицю з лінійного крейсера «Колумб». Хунта накивала п'ятами. А військово-морський уряд взяв владу до своїх рук.

Населення від цього було у невимовному захопленні.

Через два тижні парашутисти повітряних сил несподіваною атакою захопили урядовий палац. Вигнали утришия контр-адмірала Педроса і утворили коаліційний уряд. До нього увійшли не тільки парашутисти, а льотчики-винищувачі, бомбардувальники і пілоти цивільної авіації.

ЗРАЗКОВА ПОВЕДІНКА

— На це місце, сеньйоре, ми можемо прийняти лише людину зразкової поведінки.

— От і чудово. Мене достроково випустили з в'язниці саме за зразкову поведінку.

ЧОМУ НЕ ВІДПОВІВ!

Чемпіон світу з боксу разом з приятелями на своїй машині катався містом. Раптом він зіткнувся з іншою машиною, з якої вискочив водій і накинувся на нього з кулаками.

— Чому ти йому не відповів?— здивувався приятель.

— Знаєш, коли такий самий випадок трапився з Карузо, він не став співати тому шоферу жодної своєї арії.

РОЗУМНА ТВАРИНА

У зоопарку екскурсовод показує відвідувачам слона:

— Це на рідкість розумна й працьовита тварина. Коли до нього гарно ставитися, він може працювати за двадцятьох.

Один з екскурсантів:

— І це ви називаєте розумом?

ПРИЧИНА АНШЛАГУ

— Як ви гадаєте, чим зумовлений такий успіх цієї нової вистави? На кожному спектаклі — аншлаг.

— Гадаю, річ тут у тім, що головна героїня кожні п'ять хвилин міняє вбрання. Це, безумовно, приваблює жінок.

— А що приваблює чоловіків?

— Вона це робить просто на сцені.

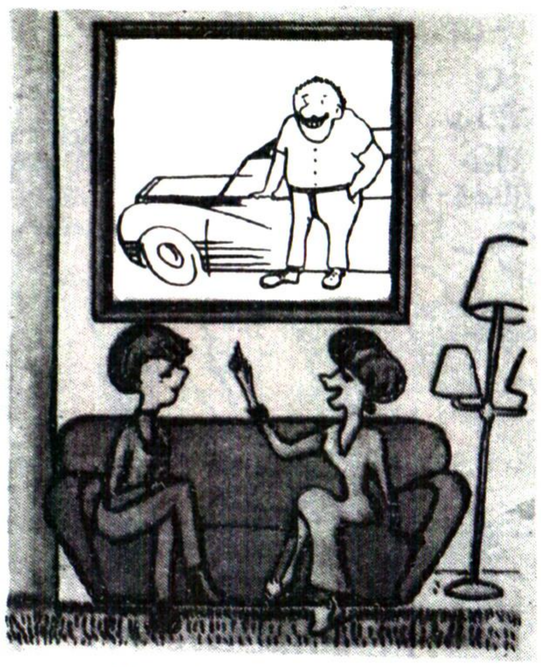

— Це мій чоловік. Я його покохала з першої зарплати.

— Емілю! Повертаємося, я не можу протиснутися...

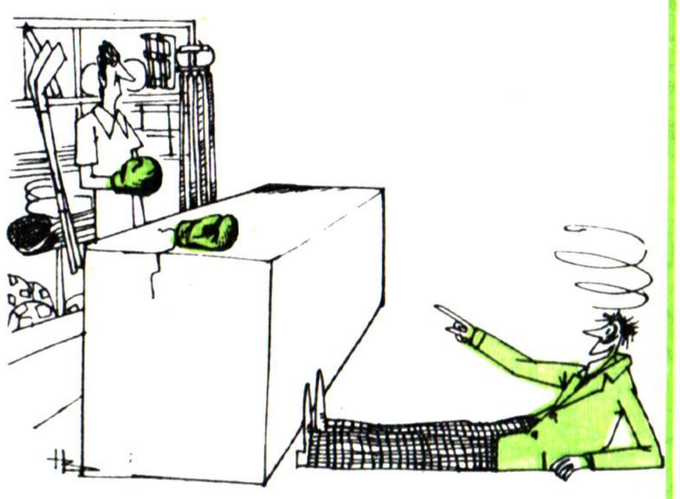

— Я їх беру!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

— Не приховую, це справді водяний пістолет. Але ви знаєте, яка у нас забруднена вода.

Населення від цього було у невимовному захопленні.

Через три тижні урядовий переворот учинив Метеорологічний інститут. В президентський палац увірвалися озброєні синоптики і повалили коаліційний уряд повітряних сил.

Колишні члени уряду не кивали п'ятами, а рятувалися на літаках і парашутах. Метеорологи утворили новий уряд і опублікували першу урядову заяву: «В житті країни очікується тепла, безхмарна погода».

Населення від цього було у невимовному захопленні.

Уряд метеорологів три тижні керував справами, а потім державний переворот утнув професорсько-викладацький склад Вищої ветеринарної школи. Співробітники Метеорологічного інституту порятувалися на повітряних кулях, а професори з Вищої ветеринарної школи тим часом уже сформували тимчасовий уряд.

Населення від цього було у невимовному захопленні.

Новий уряд ще й не нагрів своїх крісел, як владу захопили юристи. У ніч з вівторка на середу юристи несподіваними мотивуваннями довели незаконність уряду ветеринарів. Ті утекли верхи на конях. Справи до своїх рук взяла адвокатська колегія.

Населення від цього було у невимовному захопленні.

У наступні тижні абсолютно нічого не сталося.

Населення від цього було у невимовному захопленні.

Переклад П. МИШКА.

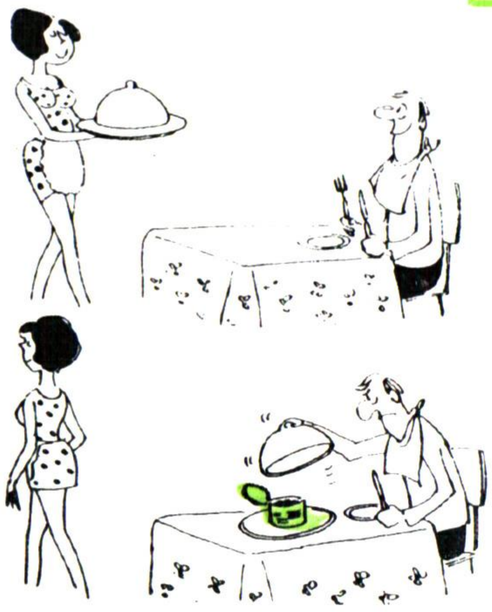

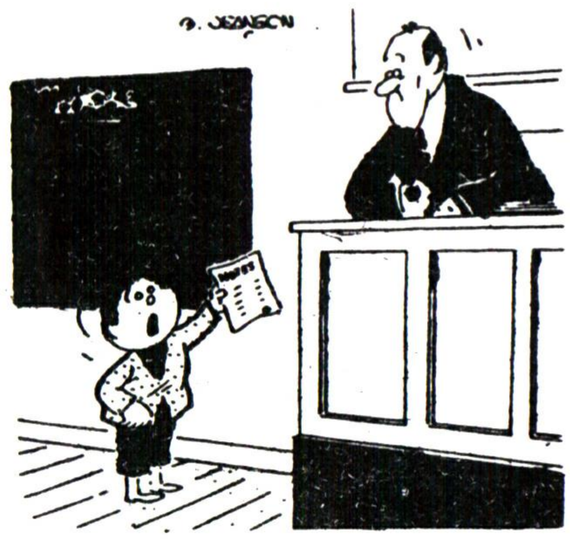

— Батько не підписав мені щоденник. Лікар заборонив йому хвилюватися...

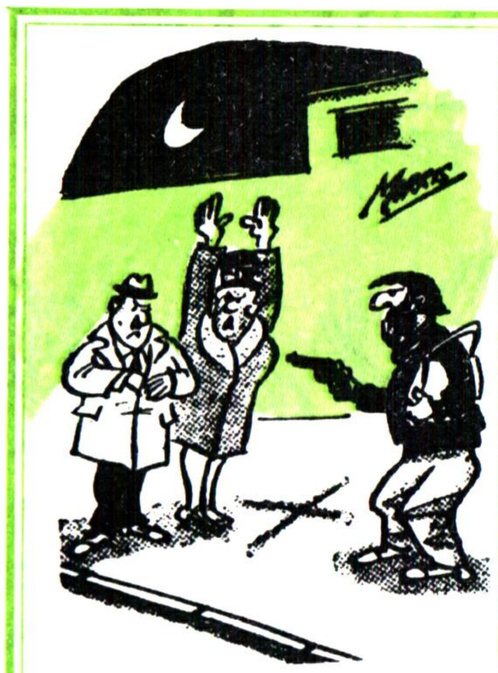

— Ну, звичайно, на це у тебе гроші знайшлися!

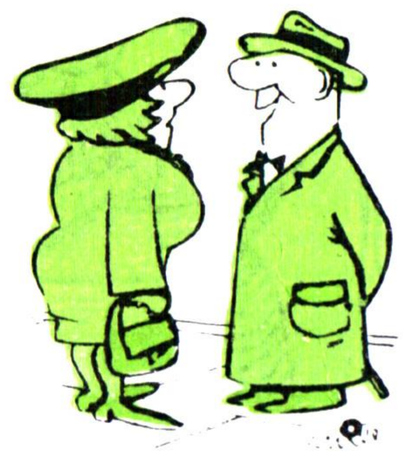

— Мій син — це моя гордість! Його на два тижні раніше випустили з буцегарні...

ПЕРЕЦЬ № 2 (1439)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК
(відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво
«Преса України»
та редакція
журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 19.01.96.
Підписано до друку 02.02.96.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 41800 прим.
Зам. 0110602.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.

Видається
з січня 1927 року.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та реклами
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу
441-89-11.

Факс 224-35-82.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку
видавництва
«Преса України».
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

ЧОРТО-ВИННЯ

Розповідай, новенька, чим там „Санта-Барбара“ закінчилась?

Не знаю, бо померла тільки на триста двадцятій серії.

Я вимагаю надати мені можливість звязатися зі своїм адвокатом!

І навіщо тільки я заповів використати себе у наукових цілях?!

Мал. А. Василенка

І тут будеш нам казати, що це тимчасові труднощі, що нас чекає райське майбутнє?!

Пропоную відновити у нашому казані первинну організацію!

Я вимагаю, щоб мого чоловіка перевели на іншу виробничу дільницю!

Швидко відпускай корбша!

ПОВІЙ

БАТЯ